

Zondag

Het was begin september. De ochtenddauw zorgde ervoor dat het gras nat was. Paul liep met zijn hond het bekende rondje. Hij was erg vrolijk. Het voetbalseizoen is weer begonnen. Vandaag had hij zich afgemeld voor de eerste wedstrijd van het nieuwe seizoen. Hij keek ernaar uit om zijn vriend weer te zien. Normaal zag hij hem na het voetballen. Waar zijn teamgenoten aan de derde helft begonnen, stapte hij in de auto en reed naar de parkeerplaats. Paul keek achterom naar zijn hond. Zijn hond bleef hangen bij een struik waar bijna iedere hond zijn poot al tegen had opgelicht. Paul dacht terug aan de tijd waarop alles begon. Hij wist van zichzelf niet dat hij homo was. Hij had er nooit over nagedacht, laat staan om uit de kast te komen. Paul zag zijn hond naar hem toe rennen. Zelf was hij net zo blij als zijn hond. Het was nu al meer dan drie jaar aan de gang. Paul liep met een vrolijk humeur terug naar huis. Hij pakte zijn voetbalspullen en gaf zijn dochter een zoen op het voorhoofd. Zijn vrouw was nog boven, hij had geen behoefte om haar gedag te zeggen. Voorzichtig trok hij de voordeur dicht.

Sjors was eerder opgestaan, Iris lag nog in bed. Sjors had Pluto achter in de tuin uit gelaten. Hij liep in zijn onderbroek door de woonkamer en had de laptop aangezet. Hij had zijn plan bijna klaar. Over twee weken zou hij het plan voordragen aan de top van de politie. Er stond veel op het spel voor verschillende mensen. Sjors had het sneller af willen hebben, maar hij had het vermogen nog niet eerder gehad om opnieuw naar zijn plan te kijken. Toen hij dit wel deed, had hij nog verschillende foutjes eruit gehaald. Sjors opende het plan en nam

nog een keer de slotconclusie door. Iris lag boven in bed. Ze werd langzaam wakker. Ze had Sjors een paar maanden geleden ontmoet. Het was een vreemde kennismaking die plaatsvond bij zijn oom Grad en tante Anne. Iris had de dierenartspraktijk van Grad overgenomen. Op de avond van hun ontmoeting was Iris erachter gekomen dat Sjors zich op de achtergrond ermee bemoeid had om de zaken in goede banen te leiden. Dat was nodig geweest omdat haar partner en collega op stel en sprong uit de dierenartspraktijk stapte. Er hing toen al een sensuele spanning tussen hen in de lucht. Het was Sjors die het in het begin op een afstand hield. Ze hadden na hun ontmoeting wel WhatsApp contact met elkaar gehouden. Voordat ze met elkaar af gingen spreken hadden ze beiden even nodig gehad om de klap van de vorige relatie een plekje te kunnen geven. De WhatsApp berichten die ze elkaar stuurden waren vaak ook erg beladen. Gisteren had Sjors Iris meegenomen naar de sauna boot in Mill. Het was een verrassing voor haar. Ze was nog nooit in de sauna geweest. Sjors wilde iets anders met haar doen dan 'weer' uit eten gaan. Dat hadden ze allebei al zo vaak gedaan. Het saunabezoek was Iris heel goed bevallen. De rust, de warmte en daarna weer het afkoelen. Boven in het restaurant waren heerlijke banken waarop ze konden zitten. Met haar badjas aan en de sfeer die er hing kwam ze tot rust. Ze hadden lol met elkaar en de gespreksstof was oneindig. Maar het belangrijkste van dit alles was dat Iris zich vrij voelde. Ze draaide zich om en lag op haar rug. Ze voelde aan haar borsten en haar tepels. Ondertussen dacht ze terug aan gisteravond. Sjors had haar borsten gestreeld met zijn vingertoppen. Het voelde als een veertje dat precies wist welke kant het op moest waaien. Het was een afwisseling van strelen, van zacht en stevig tot heftig aan toe. Langzaam tastte ze haar borsten af. Voor het eerst werd ze er zelf erg opgewonden van. Onbewust liet ze haar linkerhand afzakken naar

haar been. Via haar lies kwam ze bij haar schaamlippen. Ze voelde dat ze nat was. De opwinding van gisterenavond en vannacht was voelbaar. Ze had dit nog nooit zo meegemaakt. Het waren juist die uitersten waarvan ze opgewonden raakte. Niet alleen van zacht tot stevig, maar ook door wat Sjors zei. Terwijl hij bezig was, gaf hij alleen maar lieve woordjes. Hij was lief, streelde haar en vertelde waarom hij zo opgewonden en geil van haar werd, zonder eromheen te draaien. Het was net of hij zich weer op maakte voor de volgende ronde. Soms was hij onderdanig en op andere momenten nam hij juist het initiatief. Het was net een bootreis met twee kapiteins die omstebeurt de boot lieten varen met verschillende snelheden. Ondanks de opkomende opwinding besloot Iris uit het bed te stappen. Ze zocht haar string die naast haar in de stoel lag. Ze was er zeker van dat ze die gisterenavond op een andere plek had uitgedaan. De rest van haar kleren kon ze niet boven vinden. Ze liep langs de spiegel, draaide zich om en bekeek zichzelf. Ze was niet de dunste, maar met haar mooie rode krullen en haar vrouwelijke figuur mocht ze er zeker wel zijn. In ieder geval had ze nu geen twijfels meer. Ze gaf zichzelf een glimlach, opende de kast en zocht naar een kledingstuk. Iris liep de trap af. Ze had een lang overhemd aan van Sjors. Daaronder had ze alleen maar een string aan. Normaal had ze getwijfeld, maar nu liep ze met het volste vertrouwen de trap af. Sjors had de bank omgedraaid en met de schuifdeuren open, scheen de zon naar binnen. Hij had zijn ogen dicht. Pluto lag voor de bank. Het was september. De zon deed zijn best en een frisse wind blies de woonkamer in. Sjors hield van de zon en daarentegen gaf de koelte hem meer het gevoel dat hij leefde. Iris zag dat de tafel gedekt was en dat haar kleren netjes waren opgevouwen. Ze lagen keurig op een stapel aan het einde van de tafel. Pluto werd wakker, liep om de bank heen en begroette Iris. Sjors deed zijn ogen open. 'Goedemorgen Iris,

heb je lekker geslapen?’ Iris lachte, ‘Alleen een beetje te kort. Er lag een man naast me, die zijn handen niet van me kon afhouden’. ‘Oh, Ik had zo'n vrouw naast me, zij kon haar handen ook niet thuis houden’. ‘Wat een eikel is die man’. Iris speelde het spel mee. ‘Ja, wat een zeikwif, dat naast je lag’. Sjors en Iris stonden op uit bed. Met een brede glimlach op hun gezicht gaven ze elkaar een knuffel. ‘Kom laten we ontbijten’ zei Sjors.

Paul zat nu op het bankje. Hij had zijn gezicht naar de bosjes gedraaid en dacht aan zijn voetbaltas die achterin zijn auto stond. Hij dacht aan de keren dat hij niet mee speelde, maar toch thuis de schijn moest ophouden. Hij had zijn voetbalbroekje door het natte gras gehaald en er samen met zijn vriend een beetje overheen geplast om ze thuis maar het idee thuis te geven dat de voetbalwedstrijd erg intensief was geweest. Achter hem kwam weer een auto aanrijden. Paul draaide zich niet om. Het was niet de auto waarop hij wachtte. Paul opende zijn mobiele telefoon. Hij was benieuwd of Sander al online was geweest. Hij had Sander een paar jaar geleden leren kennen. Het was midden in de zomer toentertijd en hij zat in een tweestrijd. Zijn dochter Paulien was net geboren. Hij was erg trots op het feit dat hij vader was geworden, maar de drang om zijn geaardheid naar buiten te brengen stond achter de voordeur en klopte hard op het raam. Na de geboorte kwam de intimiteit tussen hem en zijn vrouw maar met moeite op gang. Paul had zijn gevoel voor zich uitgeschoven. Zijn dochter Paulien was nu vier jaar en zijn relatie met Laura stond inmiddels al jaren op een laag pitje. Paul voelde de zon op zijn rug branden. Hij hoorde een deur van een auto dichtslaan. Er kwam een man zijn kant op. Paul maakte geen oogcontact. De man ging nu recht voor hem staan en zei: ‘Kunnen we

iets voor elkaar betekenen?’ Paul keek omhoog, haalde zijn schouders op en zei: ‘Nee, sorry, ik wacht op een vriend van me’. Paul zag uit zijn ooghoeken een bekende auto aankomen. Sander zat achter het stuur. Paul stond op, gaf de man een glimlach en liep naar de auto van Sander. Hij opende het portier, vloog Sander om de nek en gaf hem een tongzoen. Sander liet de auto weer in beweging komen en stak de weg over om aan de kant van de benzinepomp richting de bosjes te rijden. Het was een luxe in deze streek. Aan beide kanten van de weg bevonden zich parkeerplaatsen. Ondanks de doorgetrokken streep reden de auto’s van de ene naar de andere parkeerplaats. Alleen het benzinestation was een spelbreker, anders was er volledig zicht op de beide kanten. Sander parkeerde zijn auto dicht tegen de rand van de stoep aan. Paul voelde dat er iets was. Sander was terughoudend. Iets wat hij niet kende van Sander. Paul keek door de autoruit naar buiten. ‘Ik bedacht me dat je wel blij zult zijn dat het voetbalseizoen weer begint’. Sander haalde zijn autosleutel uit het contact en zei: ‘Paul, dat is het probleem niet. We hebben alle twee ook seks gehad met andere mannen. Misschien wordt het tijd dat we onszelf eens laten testen’ Paul draaide om en zei: ‘Dat kan, maar laten we voor nu eerst plezier maken’.

Laura stond voor de spiegel, ze had haar pruik ervoor liggen. Ze liet de handdoek op de grond vallen en was naakt. Ze had hier en daar nog een waterdruppel op haar lichaam. Ze bekeek haar lichaam en vond zichzelf altijd al een mooi vrouwelijk lichaam hebben, maar wat was er allemaal wel niet mis gegaan de laatste tijd? Met haar linkerhand streelde ze over haar bovenbeen. Langzaam liet ze haar vingertoppen richting haar kort geschoren schaamhaar gaan. Naast haar pruik lag een lang dossier. Het was haar eigen dossier.

Baarmoederkanker werd het genoemd. Wat een klote woord. Ze had aan Paul verteld dat ze aan die ziekte leed. Het leek voor hem een opluchting te zijn. Laura was door de medische molen gegaan. Baarmoederkanker was niet het enige probleem dat ze had. Ze was erachter gekomen dat ze tevens HIV had. Dit was voor haar een trigger om te gaan graven in het leven van haar man Paul. Ze was ervan geschrokken hoe vaak hij naar de homo parkeerplaats was gegaan. Ook was ze geschrokken van alle leugens die hij verzon om van huis weg te kunnen gaan. Laura vond dat Paul erg was veranderd. Hij ontliet het gezinsleven en er was geen 'wij gevoel' meer. Laura draaide om. Ze had sportkleren klaargelegd en trok een zwarte strakke hardloopbroek aan. Haar onderbroek liet ze links liggen. Met een sport BH en een strak shirt bekeek ze zichzelf weer in de spiegel. Niet slecht voor een vrouw die midden in de dertig en een kind rijker was. Ze keek naar de foto van Paulien. Paul was de vader niet. Dit wist Paul zelf niet. Dat moest ook zeker zo blijven. Ze waren echt uit elkaar gegroeid. Ze hadden allebei de afgelopen jaren een soort van eigen plan getrokken, waardoor bepaalde dingen zo uit de hand waren gelopen. Laura zette haar pruik op en liep de trap af. Beneden zat Paulien te spelen met een aantal poppen. Ze was druk in de weer. Het speelgoed lag door de hele kamer. Laura tilde haar dochter op. 'Moet die pop mee naar oma en opa?' Paulien zei niets, maar keek met grote ogen naar haar moeder en knikte instemmend.

Paul en Sander liepen hand in hand over het natte gras richting een opening tussen de struiken. Ze liepen verder. Het was dicht begroeid. Na een meter of vijftientig kwamen ze op een open plekje omringd met hoge bomen. Sander gooide een deken op de grond. Het was er wel druk, er stonden veel auto's. Het aftastende voorspel

konden Paul en Sander wel overslaan. Ze wisten wat ze aan elkaar hadden en als er mannen waren die mee wilden doen, dan hadden Sander en Paul hiervoor maar één blik nodig. Vaak lieten ze de mannen toekijken. Paul werd daar extra opgewonden van, zeker als er mannen waren die zichzelf tijdens het kijken naar een hoogtepunt brachten.

Laura liep de sportschool binnen en maakte het poortje open met haar druppel. Ze liep door een smalle lange gang op weg naar de dameskleedkamer. De dames kleedkamer was opgedeeld in twee ruimtes. Met de druppel maakte ze het kleedhokje open. In dit kleedhokje lag een andere druppel. Twee kleedhokjes verderop opende ze met die druppel een kledingkastje. Het was rustig op zondagochtend. De spanning werd haar bijna te veel. Snel trok ze haar andere hardloopbroek aan. Ze deed haar pruik af en zette razendsnel een andere pruik op. Ze verwisselde haar hardloopschoenen en trok een ander trainingsjack aan. Met haar andere pruik op, verliet ze de sportschool. Ze rende de weg over. De spanning in haar lijf werd opgevoerd door haar snelle hartslag. Ze ging over het bruggetje en daarna gelijk linksaf. Nu liep ze even op een rustig tempo. Ze probeerde haar ademhaling beter onder controle te houden. Hiermee wilde ze haar hartslag omlaag brengen. Het was een lang pad met gravel erop. Rechts van haar waren bomen en daarachter lagen de sportvelden. Links van haar lag het defensiekanaal dat voor de Tweede Wereldoorlog was uitgegraven ter bescherming van vliegbasis Volkel. Laura voelde haar hartslag omlaag gaan. Haar hardlooptempo had ze nu onder controle. In haar jeugd draaide alles om atletiek. Hardlopen was altijd haar tweede natuur geweest. Ook had ze van nature veel souplesse tijdens het

hardlopen. Haar rug bewoog bijna niet en met haar benen maakte ze grote stappen. Haar armen bewoog ze kort langs haar lichaam. Ze maakte geen enkele overbodige beweging tijdens het hardlopen. Ondanks dat had zij, net als zovelen, de top bij de senioren niet gehaald. Ze rende langs de bunker en nam de tijd om achterom te kijken. Voor haar liep niemand op het pad. Het was een plaats waar veel honden werden uitgelaten. Ook fietsers en wandelaars waren meestal volop aanwezig. Nu was het er rustig. Misschien door het feit dat het halve dorp naar de kermis was gegaan. Bij de kermis was een feesttent. Laura gaf niks om dorpsfeesten waar vanalles gebeurde. Ze sloeg linksaf en liep nu op de verharde weg. Links waren weilanden. Ze keek naar rechts. In de verte zag ze de sportvelden van de voetbal- en de hockeyclub. Ook de plaatselijke middelbare school stak boven het natuurgebied uit. Het was nog geen vijfhonderd meter of het zandpad begon. Het zandpad had meteen een splitsing naar rechts. Laura keek even achterom. Ze keer, om er zeker van te zijn dat ze niet gevolgd werd. Aan de rechterkant stond een mooi vrijstaand huis. De honden begonnen te blaffen op het moment dat Laura voorbij rende. Nog geen honderd meter verderop stond haar auto geparkeerd bij de trouwkapel van Mill. Hier was ze zelf met Paul getrouwd, maar nu had ze andere dingen aan haar hoofd. Paul moest dood. Ze kon het niet over haar hart verkrijgen dat Paul het ouderschap over hun dochter zou krijgen. Laura startte haar auto. Op de bijrijdersstoel naast haar lag een tas met spullen. Ze had er lang over nagedacht en alles tegen elkaar afgewogen. Dit was het beste wat ze kon verzinnen. Er liepen een paar zweetdruppels langs haar voorhoofd omlaag. Onder de voorstoel lagen twee gestolen nummerborden. Ze wilde de nummerborden niet op deze plek wisselen. Met deze reden reed ze een stukje verder over het zandpad.

Paul had Sander naar een hoogtepunt gebracht. Sander had geen moeite gedaan om zijn gekreun in te houden. Op deze geluiden waren een aantal mannen afgekomen. Op de parkeerplaats was geen man meer te bekennen toen Laura er met haar auto op reed. Ze had de afgelopen maanden de boel goed verkend en kende elke voorkeursplek die Paul had. Ook had ze een perfect pad voor haar idee gevonden. Ze stapte uit de auto en wist precies hoe ze de camera's van de pomp kon ontwijken. Ze liep helemaal naar het einde van de parkeerplaats, stapte over de prikkeldraad het weiland in. Ze versnelde haar pas. Zo'n kleine zestig meter verderop was het prikkeldraad stuk. Laura sprong er met gemak overheen. Nu maakte ze zich klein. Ze kroop naar de plek waar haar verdovingsgeweer lag. Die had ze twee dagen eerder op deze plek neergelegd. Ze veegde de bladeren weg. Er kwam een hoes tevoorschijn met camouflagekleuren erop. Laura haalde het verdovingsgeweer uit de hoes. Ze bedekte haar lichaam met een camouflagenet. Ze had twee patronen bij zich. Of beter gezegd, ze had twee keer de kans om raak te schieten. Vroeger had ze veel geschoten. Ze had zelfs enkele wedstrijden meegedaan op amateurniveau. Triatlon, langlaufen en dan met een geweer staand of liggend schieten in de roos. Als je miste, kreeg je extra strafseconden. Later werd er vaak voor gekozen dat je vierhonderd meter extra moest langlaufen. Laura kroop nu dichterbij haar plek. Ze had niet verwacht dat er zoveel mannen om Paul heen zouden staan. Voor Laura was het een wedstrijd. Ze controleerde haar ademhaling en tuurde door de verrekijker die op het geweer zat. Er was een afstand van zo'n kleine honderd meter. Ze keek nog een keer over haar geweer heen en zocht naar andere mannen die op een andere plek in het bosje aanwezig zouden

kunnen zijn. Ze scande het gebied om haar heen nog een keer. Niks. Toen ze overtuigd was dat er niemand in de weg zou staan, keek ze weer door haar verrekijker. Ze stelde het geweer in. Ze pakte de pijl met zware verdovingsmiddel uit haar trainingsjack en haalde het beschermhoesje eraf. Ze stopte de pijl in de kamer van het geweer en wachtte op het juiste moment.

Paul was in zijn element en genoot van de nasmaak. Sander keek tevreden naar Paul. Hij zag nog enkele druppels van zijn vocht op het gezicht van Paul. Hij zakte door zijn knieën, nu was het zijn beurt om Paul stevig naar een hoogtepunt te brengen. Paul ging staan. Ondertussen streelde een vreemde hand over de rug van Paul. Hij liet het toe. De hand ging richting zijn billen. Paul voelde een vingertopje over zijn sterretje strelen. Terwijl Sander aan de voorkant zijn best deed, sloot Paul zijn ogen. De handen zochten over zijn lichaam naar de meest gevoelige plekjes. Hij genoot ervan. Paul voelde een steek in zijn rechterbil. Nog voor hij kon reageren, viel hij voorover op de grond neer.

Laura zag Paul opstaan. Bij het zien van mannen die Paul aan het verwennen waren, kreeg ze een rilling over haar lichaam. Ze dacht dat ze aan het idee gewend was, maar nu ze dit voor het eerst zag, had ze er toch moeite mee. Ze voelde de boosheid opkomen. Hierdoor was haar leven veranderd. Het was niet de baarmoederhalskanker die haar tot een halt riep, ze was besmet met HIV. Hier kwam ze achter in de periode dat ze in de medische molen terechtkwam. Hoewel ze zelf ook een wild verleden had, kon ze zich niet voorstellen dat een van haar minnaars hier iets mee te maken

kon hebben. Laura zag dat een man de billen van Paul vastpakte. Hij liet zijn hand tussen de bilspleet omlaag glijden. Dit was het moment waarop ze gewacht had. De weg was vrij. Niemand keek haar kant op. Het was windstil, haar ademhaling had ze onder controle. Ze hield haar adem in en haalde de trekker over. De verdovingspijl vond zijn weg. Met een zucht kwam hij in Pauls rechterbil terecht. Het duurde een paar seconden voor hij neerviel. Laura lag muisstil op de grond met het camouflagenet over haar heen gevouwen. Er waren drie mannen die met hun broek op de enkels om Paul heen stonden. Met een hand speelden ze met zichzelf, hun andere hand streelde het lichaam van Paul. Toen hij viel, renden ze meteen weg. Ze namen niet eens de tijd om hun spijkerbroek netjes op te trekken. Half rennend en struikelend zochten ze hun weg terug naar de parkeerplaats. Paul was voorover gevallen. Sander lag onder hem. Sander had niet direct door wat er aan de hand was. Hij zag de drie mannen plotseling wegrennen. Dit maakte hem bang. Hij duwde Paul van zich af en zag de pijl in de rechterbil. Laura zag dat Sander niet wist wat hij moest doen. Sander stond op, zocht naar zijn kledingstukken en draaide zich even om. Voor Sander het zich realiseerde, was hij ook geraakt door een verdovingspijl. Laura hoorde de auto's starten en weggrijden. Ze stond op en rende soepel naar Paul toe. Ze haalde een zak tevoorschijn, trok deze over het hoofd van Paul en draaide tape om zijn nek. De plastic zak was als een luchtballon om het hoofd van Paul gevormd. Snel draaide ze enkele rondjes tape om zijn beide handen en enkels. Paul was in een diepe slaap. De dood lag op de loer. Het zou niet lang meer duren voor het afgelopen was. Laura zag dat Paul goed vastgebonden was. Ze legde Sander in de stabiele zijligging. Ze wist niet of hij het zou overleven. De verdoving was aan de zware kant. Daarnaast lag het gevaar van onderkoeling op de loer. Maar meer dan hem in de stabiele zijligging leggen en een dekentje over

hem heen leggen, wilde ze niet doen. Laura zette een paar passen opzij, draaide zich om en bekeek de situatie. Ze moest de pijltjes nog uit het lichaam halen. Laura voelde nu de tijdsdruk. Snel pakte ze de spullen bij elkaar en liep via een ander bospad terug naar de auto. Er stond een geparkeerde auto. Dit was Sanders auto. Laura gooide alles op de achterbank, startte haar auto en reed richting Reek. Op de grote rotonde sloeg ze rechtsaf richting Grave. Ze had moeite om zich aan de snelheid te houden. Haar linkerbeen begon te trillen van de spanning. Ze bekeek zichzelf in de binnenspiegel. Haar ogen straalden stress uit en haar ademhaling versnelde. Toen ze dit opmerkte begon ze aan haar oefeningen om haar ademhaling weer onder controle te krijgen. Ze draaide bij de stoplichten van het pannenkoekenhuis rechtsaf en reed met hoge snelheid verder. Rechts voor haar stond ooit een kazerne, nu was er AZC van gemaakt. Laura parkeerde haar auto in een kleine inham. Ze sprong uit de auto en verwisselde haar nummerborden weer om. Voortdurend keek ze om zich heen. Ondanks de mooie zondagochtend was er niemand die deze weg had gekozen. Laura vond het bijna eng. Normaal waren hier altijd wel wielrenners of hardlopers die deze wegen uit zochten voor de rust. Laura had een aantal keer geoefend met het verwisselen van de nummerborden. Hoewel ze nu gespannen was, had ze toch de rust in haar handelingen. De motor draaide nog. Tijdens het verwisselen van de nummerplaat aan de achterkant kreeg ze een hoestbui. Het uitlaatgas irriteerde haar luchtwegen. Al hoestend ging ze weer achter het stuur zitten. Ze reed weg zonder te kijken en maakte haast. Op de grond voor de bijrijdersstoel lag een flesje water. Met haar knieën hield ze het stuur recht. Beide handen gebruikte ze om het flesje open te draaien. Al hoestend nam ze een slokje water. Ze was onrustig en had de drang om te bewegen. Ze draaide nu voor het Huukske naar rechts om dwars door Langenboom terug te rijden naar

Mill. Ze parkeerde haar auto bij de Brede school en keek in de spiegels en over haar schouders. Toen het veilig was, stapte ze uit de auto. Ze rende terug naar Fitland.

Hans had een ochtenddienst op de meldkamer. Een aantal maanden geleden was er iets veranderd bij Hans. Dit kwam door de moord in Mill. Hans was bij het team gehaald door Sjors. Sjors kende de kwaliteiten van Hans en was van mening dat deze goed in het team zouden passen. Het belangrijkste voor Hans was dat Sjors hem weer een impuls had gegeven. Hans las een rapport. Zijn koffiebeker was half leeg. De meldingen kwamen druppelsgewijs binnen en Hans had alles onder controle. Hij had de laatste tijd veel contact met Tessa. Ondanks het leeftijdsverschil was er een klik tussen hen ontstaan. Ze hadden allebei behoefte aan verdieping in hun vakgebied. Ze hadden ook samen met het AT team oefeningen meegedraaid op gebied van communicatie. Hans zat een casus te lezen over een praktijk voorval. Terwijl hij naar leerdoelen zocht, kwam er een melding binnen. Hans legde zijn aantekeningen opzij. Hij noteerde het autonummer en liet ruimte over om de andere kant hun verhaal te doen. Hans vatte het kort samen, gaf aan dat hij het dossier zou sluiten en wenste hen een fijne dienst toe. Net toen Hans zijn aantekeningen weer op wilde pakken kwam er opnieuw een melding binnen via een 06- nummer. Deze meldingen komen eerst binnen in Driebergen en worden van daaruit naar de juiste meldkamer doorverbonden. Hans nam de melding aan en zei: 'Goedemorgen, meldkamer Politie Den Bosch, waarmee kan ik u helpen?' Hans had twee zinnen gehoord en direct bekwam hem een 'niet-pluis' gevoel. Hans keek op het grote bord, voerde de plaatsnaam Reek in en zag dat er een politieauto in de buurt was. Met één oor luisterde hij naar het verhaal, terwijl hij

ondertussen via de computer de melding uitgaf. Hans had het advies gegeven om niet verder de struiken in te lopen maar wachten tot de eerste politieauto ter plaatse was. Hans had de gegevens van de melder genoteerd en sloot het gesprek af. Hij maakte contact met de politieauto. 'Hoi Erwin en Roel. Volgens de melder zijn er vier auto's in paniek weggereden aan de kant van de benzinepomp. De vijfde auto reed zo'n kleine twee minuten later met hoge snelheid weg. De melder is zelf na een paar minuten gaan kijken. Volgens hem ligt er één overleden slachtoffer bij met een plastic zak over het hoofd. Een tweede slachtoffer is bewusteloos'. Hans had zijn portie humor altijd klaar. Dit was soms een beetje ongepast, maar zijn motto was: 'liever de spijker mislaan dan een saai muurbloempje zijn'. Hans opende de lijn weer. 'Erwin!' Erwin nam de spreek sleutel in zijn handen. 'Zeg het maar Hans'. Erwin liet de spreek sleutel los en wachtte wat Hans ging zeggen. Hij zei: 'Erwin, ik wil niet lullig zijn, maar ik hoop niet dat één van je vrienden daar op de grond ligt met een veer in zijn reet'. Roel trapte op het gaspedaal en schoot ondertussen in de lach. Hij wist net als iedereen dat Erwin homo was. 'Klootzak', riep Erwin terug door de mobiele telefoon. Hans opende de lijn weer en zei: 'Ik heb de melding doorgegeven aan de meldkamer van de ambulance. Zij laten naast een ambulance ook de traumaheli er naartoe vliegen. Erwin begreep de ernst van de zaak en pakte de spreek sleutel. Hij zei: 'Hans, we zijn er over twee minuten. En je hoeft het maar te zeggen, wanneer jij graag een keer met mij naar het sprookjesbos wil'. Hans kon zijn lach niet houden. 'Erwin, ik zal er aan denken, maar ik heb nog steeds nachtmerries van het sprookjesbos in de Efteling'. 'Ik wist het Hans, jij bent nooit een echte man geworden'. De verbinding werd verbroken. Hans pakte zijn telefoon en zocht Sjors van Geelkerken op. Hij drukte op het groene hoorntje. De telefoon ging slechts twee keer over. 'Hoi Hans, je hebt toch geen zaak voor me,

hoop ik?’ Hans zocht even naar de juiste woorden en de intonatie ervan. Sjors was sinds enkele maanden de nieuwe man. Er stond veel te gebeuren, om hem heen werden dingen in gang gezet. Sjors had er geen moeite mee gehad om enkele mensen uit het team te zetten en ze over te plaatsen naar andere regio’s. Bij slecht functioneren zouden ze terugkomen, maar in een lagere functieschaal tezamen met het daarbij horende saaie werk. ‘Hoi Sjors, ik ben bang dat je op een plek gaat komen waar je in je stoutste dromen niet zou komen’. Sjors was scherp. ‘Ik ken maar één plek in deze regio waar ik mijn broekriem strakker zou aantrekken’. Hans lachte hard. In het kort vertelde hij wat er gaande was op de parkeerplaats in Reek die in de wijde omgeving bekend stond als een homo parkeerplaats.

Laura had zich omgekleed. Ze droeg de kleding waarin ze vanochtend voor de eerste keer binnenkwam. Vroeger zou ze een douche hebben genomen, maar sinds ze kaal was van de chemokuren deed ze dit niet meer. Ze ging in sportkleding en met haar pruik op naar huis. Laura liep, kijkend naar de grond, de kleedkamer uit. Ze hoorde achter haar een groepje sporters de gang inlopen. Ze waren op weg naar de kleedkamers die zij net verliet. Normaal zou ze omdraaien en kijken of er bekenden bij liepen. Ditmaal deed ze dat niet. Ze liep langs de balie, knikte gedag en zonder iets te zeggen liep ze door de draaideur naar buiten. De zon kwam achter een witte wolk vandaan. Met grote passen liep ze naar haar auto. Ze zat achter het stuur en opende haar mobiele telefoon. Er waren gelukkig geen gemiste oproepen. Ze las een paar WhatsApp berichten door. De meeste berichten waren onzinberichten. De twee berichten die wel serieus waren, besloot ze later op de dag wel te beantwoorden. Ze had niet verder nagedacht dan nu. Ze wist niet goed wat ze moest doen. Eerst naar huis,

opfrissen en spullen opruimen, of eerst naar haar schoonouders gaan om Paulien op te halen? Haar schoonouders waren gek op Paulien en Paulien was op haar beurt gek op oma. Ze keek om zich heen. Ze was alleen op de parkeerplaats. Normaal zouden hier veel auto's staan, maar de kermis had heel het dorp Mill in zijn greep. Ze staaarde voor zich uit en zag in de verte een man lopen met een hond aan de riem. Zowel de man als de hond hadden er niet veel zin in. Laura plukte met haar vingers aan de pruik. Het was een trekje geworden sinds ze een pruik droeg. Ze had tussen haar duim en wijsvinger een plukje haar en draaide eraan. Daarna rook ze aan haar vingers. Het was Paul al snel opgevallen, dat ze dat vaak deed. Zelfs Paulien viel het op. Laura zat in niemandsland. Ze had geen besef van tijd. Ze dacht terug aan wat ze net had gedaan. Voor haar was het een wedstrijd geweest, maar nu kwamen de twijfels. Hoe moest ze Paulien gaan vertellen dat haar vader niet meer thuis zou komen? Laura dacht nu aan de mooie tijden die ze had met Paul, ookal waren die er maar weinig. Paul had het vooral druk met zichzelf. Ze had gemerkt dat Paul erg zijn best deed, maar bij het voor- en naspel, en niet vergeten tijdens de daad zelf, sloeg hij de plank meestal volledig mis. Zo aardig en attent als hij was tegen anderen, zo incompetent was hij tussen de lakens. Ze had hem zien worstelen met de rol die hij wilde spelen. In een slechte B-film speelden nog betere acteurs mee. Ze rook weer aan haar vingers. Ze wist eigenlijk niet eens waarom ze met hem een kind wilde. Waarom was ze niet opnieuw de markt op gegaan? Waarom was ze niet eerder weg gegaan? Waarom had ze nu deze keuze gemaakt? Eigenlijk wist ze nu even helemaal niets meer. Ze moest eerst maar naar huis gaan en de spullen opruimen. Ze had haar wijsvinger en duim weer in haar pruik zitten en rook weer aan haar vingers. Ze startte haar auto. Toen ze de parkeerplaats afreed

wist ze het zeker. Ze zou eerst naar huis gaan en de spullen opruimen.

Sjors had zijn mobiele telefoon nog in zijn rechterhand. Iris lag op de bank en had haar hoofd op de schoot van Sjors liggen. De tuindeuren stonden open. Ondanks de tijd van het jaar was het lekker weer. Iris was weer in slaap gevallen. De afgelopen week had ze een paar keer een spoedgeval in de nacht gehad. Ook het leven van een dierenarts ging niet over rozen, Sjors kent het wereldje. Toen hij vroeger bij ome Grad en tante Anne logeerde, ging hij vaak mee met zijn ome Grad. Sjors had er lang over nagedacht om na zijn middelbare school naar Utrecht te gaan om diergeneeskunde te studeren. Er waren tijden dat hij een beter contact had met zijn oom dan met zijn eigen ouders. Sjors wilde niet verder over vroeger nadenken. Langzaam tilde hij het hoofd van Iris op en legde er een kussen onder. Iris was heel moe. Ze hoorde nog wel de lieve woordjes van Sjors. Maar was te moe om er adequaat op te reageren. Sjors liep naar boven en kleepte zich aan. Had zijn mobiele telefoon op bed gegooid. Sjors had verschillende keren het geluidje van WhatsApp gehoord. Langzaam liep Sjors de trap af. Hans had een bericht gestuurd in de WhatsApp-groep. Sjors las het, zijn team was nu op de hoogte. Met een brede glimlach liep hij verder de trap af en maakte de woonkamerdeur open. Hij zag dat Iris in een diepe slaap was. Hij legde een dekentje over haar heen, gaf Pluto een aai over de bol, pakte een stukje papier en schreef:

Lieve Iris,

Doe net of je thuis bent.

App me maar, als je wakker bent.

Ik vind je geweldig.

XXX Sjors

Sjors liep langs de bank waar Iris heerlijk in dromenland lag. Pluto kende dit ritueel. Hij wist dat hij in de bench moest. Sjors liep de deur uit en stapte in zijn auto.

Erwin liep terug naar de parkeerplaats. Van een afstand had hij twee lichamen zien liggen. Erwin kon het niet aanzien. Ooit was hij hier zelf een bekende gast. Toen hij net uit de kast was gekomen deed hij hier zijn eerste seksuele ervaringen op. Roel liep naar Erwin toe. 'Erwin is er iets, gaat het wel goed met je?' Erwin schrok, was bang dat hij non verbaal iets te veel had toegegeven en zei: 'Nee, het gaat wel'. Erwin kon Roel niet recht in zijn gezicht aankijken. 'Laten we de boel maar afzetten'. Roel knikte, 'Ik zal wel naar de benzinepomp gaan om te melden dat we de parkeerplaats gaan afsluiten' zei Roel. Erwin stapte in de politieauto en reed tegen de richting in naar het begin van de afrit. Hij zette de auto zo neer dat het duidelijk was voor het verkeer dat de afrit gesloten was. Uit de kofferbak haalde hij een aantal pionnen. Hij plaatste ze zo de weg, zodat de hulpdiensten erdoor konden. Erwin nam contact op met Hans om de traumahelikopter tegenover het benzinstation op de parkeerplaats te laten landen. Hans begreep het, dit was om zoveel mogelijk sporen intact te laten. Hans hoorde de helikopter al op de achtergrond terwijl Erwin het verzoek bij hem indiende. Erwin had de pionnen net neergezet toen de kermis was begonnen. De traumahelikopter had zijn landing ingezet. Hemelsbreed was het nog geen 15 km vliegen. De eerste ambulance naderde. Het raampje aan de kant van de verpleger ging open. 'Waar moeten we zijn?' Erwin wees naar zijn collega Roel. 'Hij

weet de weg'. Er kwam een tweede politieauto aangereden. Zij namen de taak over van Erwin. Erwin stapte in zijn politieauto en reed naar de overkant. Ook daar had Erwin veel tijd doorgebracht. Hij was in de beginjaren ook van de ene parkeerplaats naar de andere gereden op zoek naar de juiste sekspartner. De trauma-arts en de verpleegkundige waren net uitgestapt. Erwin zag de wieken van de traumahelikopter nog volop nadraaien. Snel stapten ze in de auto. De arts zat voor in. 'Weet je al iets meer over de slachtoffers?' Erwin kon geen woord uitbrengen, schudde met zijn hoofd nee. Erwin stak de 80 km weg weer over en reed richting de ambulance. Ze stapten uit. Erwin liep voorop, Roel keek naar Erwin en wees naar een man. Die is echt dood. Erwin knikte, draaide zich om en liep weer naar de parkeerplaats. De ambulancechauffeur maakte een verbaasd gebaar. Roel draaide zich om en zag dat Erwin weer uit beeld was. Roel haalde zijn schouders op. 'Mijn collega is homo. Misschien is deze rugridder wel een vriend van hem'. Roel moest zelf griezelen om zijn eigen grap. De dood werd bij Paul vastgesteld door het ambulancepersoneel. Sander lag in een hele diepe slaap. Zijn saturatie (zuurstofgehalte in het bloed) was veel te laag. De ambulanceverpleegkundigen hadden spullen klaar laten leggen voor de intubatie. Sander ging achteruit. Zijn ademhaling werd steeds minder. Nog voordat de trauma-arts het overzicht had, schoof de pleeg de tube in de longen van Sander. Sander werd nu op de beademingsmachine aangesloten. Zijn saturatie schoot weer omhoog, net als zijn bloeddruk en pols. Ze maakten een volledige hartfilmpje, maar die was goed. Ze stonden voor een raadsel. Ondanks dat het niet echt koud was, speelde de onderkoeling ook een rol. Ze besloten om Sander zo snel mogelijk mee te nemen naar het Radboud Ziekenhuis in Nijmegen. Erwin had de opdracht gegeven om de rotondes voor en na de parkeerplaats af te sluiten. Tussen die

twee rotondes lag er vijf kilometer lang een 80 km weg. Normaal was er altijd verkeer over deze belangrijke route. Nu was er stilte. Je kon de vogels horen fluiten. Zelfs het ritselen van de bladeren was hoorbaar. Erwin was weggezakt in zijn eigen gedachten. Zo'n kleine tien jaar geleden was hij hier voor het laatst. Het was een wilde periode geweest. Soms als hij hier langs reed, had hij de behoefte om de parkeerplaats op te rijden en weer te scoren, net als vroeger. Erwin hoorde geluid van achter, draaide om en zag dat Sander op een schepbrancard uit de bossen werd gedragen. Het duurde niet lang of de ambulance met de trauma arts erin reed met zwaailichten weg. Roel en de verpleegkundige van de traumahelikopter stonden aan het begin van het bospad een sigaret te roken. Langzaam kwamen ze richting Erwin gelopen. Het gesprek ging over de stoere verhalen uit hun vakgebied. Erwin had er nu geen behoefte aan. Hij dacht zelf terug aan een groepje potenrammers die hier een poosje actief zijn geweest. De daders zijn nooit opgepakt. Maar van de een op de andere dag hield het op. En binnen de kortste keren was het weer druk op de parkeerplaatsen. Roel bracht de verpleegkundige terug naar de helikopter. Erwin aanschouwde het tafereel. De helikopter werd gestart. Eerst liep de verpleegkundige om de helikopter heen. Vervolgens gaf hij het teken tot meer vermogen. Na even gewacht te hebben, stapte de verpleegkundige in de helikopter. Het duurde nog een half minuut voordat de helikopter opsteeg. Erwin en Roel volgden de helikopter totdat deze uit het zicht was. De man van de benzinepomp kwam naar hen toe gelopen. Hij nam grote stappen en was vastberaden om op te komen voor zijn zaak. Hij zei: 'Ik kan de pomp zeker wel sluiten? Jullie laten niemand meer over de weg rijden. Ik heb net een pan met gehaktballen gemaakt en een oven vol worstenbroodjes. Die kan ik nu allemaal wegflikkeren. En dat alleen omdat jullie hier de boel afsluiten'. Erwin en Roel keken elkaar

verbaasd aan. Ze schoten in de lach. Erwin zocht naar de juiste woorden. Hij zei: 'Zometeen komt hier nog genoeg blauw. We zullen ze naar jou sturen'. De man draaide om en liep terug naar zijn benzinepomp. Zijn broek hing op half elf. Roel zag Erwin ernaar kijken en zei: 'Hé, daar word jij toch niet opgewonden van hoop ik?' Erwin schrok en gaf aan: 'Nee, niet echt, maar als ik jou was Roel, zou ik hier niet bukken'. Roel lachte, 'klootzak'. Erwin legde zijn hand op de schouder van Roel. 'Kom, ik hoor de sirenes, het circus begint.

Laura had het geweer weer opgeborgen. Ze zou binnenkort moeten opruimen. Ze kon het niet houden. Hoe ze dat ging doen, daar had ze nog niet over nagedacht. Sowieso had ze nu geen echt plan. Ze moest deze week ook ongezien bij Fitland de sportkleding en haar pruik uit de locker halen. Ze wilde er eigenlijk niet over nadenken. Ze trok haar sportkleren uit en ging naar de badkamer. Ze aaide over haar hoofd. Ze voelde dat haar haar weer aan het groeien was. De laatste chemokuur had zo'n twee maanden geleden plaatsgevonden. Ze had goede hoop op genezing, of beter gezegd, dat de kanker een langere tijd zou wegblijven. De HIV daarentegen kon ze niet accepteren. Ze was nota bene via haar man besmet geraakt. Haar man, die tussen de lakens nog geen deukje in een pakje boter sloeg. Ze had wel eens gehoord van vriendinnen die hun mannen verwaarloosden als het op de seks aankwam. Bij het horen van die verhalen haalde Laura haar schouders op. Paul was anders, die wist de laatste jaren niet meer hoe hij een vrouw moest behagen. En als er al iets gebeurde wat erop leek, dan stopte hij voordat het echt op volle stoom kwam. Hij stond dan op met zijn handen voor zijn lul. Dit deed hij niet omdat hij zich schaamde dat hij stijf was. Hij schaamde zich juist omdat hij slap hing. Hij liep naar de badkamer en bleef dan voor lange tijd weg. Net

zolang totdat de zin bij haar verdwenen was. Dat is pas verwaarlozing van je partner. Dat is anders dan dat de man steeds hetzelfde wil en weinig fantasie heeft tussen de lakens. In haar gedachten liet ze haar vriendinnen de revue passeren. Ze kon zich ook niet voorstellen dat er vele bij waren die het op prijs zouden stellen dat de man hen alle hoeken van het bed zou laten zien. Ze kreeg kippenvel op haar armen, haar tepels werden hard. Niet van de opwinding, maar van de kou. Ze stond in de spiegel te staren. Het gevoel voor de kou had ze even uitgeschakeld. Snel sprong ze onder de douche. Het warme water stroomde over haar lichaam. Ze dacht terug aan de tijd dat ze kind was. Dat ze na een zware training nog moest schieten op de baan. Ze had de ski's nog aan tijdens het aanleggen van haar geweer. Aansluitend schoot ze op de schietschijf. Ze had er lang op getraind om met alle weersomstandigheden in de roos te kunnen schieten. Vaak trok ze één handschoen uit om zo beter grip te hebben op de hendel van het geweer. Bij extreme kou was dit niet fijn. Ze verloor dan te veel warmte door haar blote hand. Ook had ze hierdoor minder tijd om de trekker over te halen. Op het moment dat haar vingers té koud waren geworden, was ze te laat om de trekker over te halen en tot een goed schot te komen. Laura had haar ogen dicht, al luisterend naar het geluid van het water dat via haar lichaam op de vloer neer kletste. Ze draaide zich om en zette de temperatuur van de douche nog iets hoger. Ze liet het hete water op haar nek en schouders stromen. Het was voor Laura een warme deken. Langzaam kon ze zich een beetje ontspannen. Met haar voorhoofd leunde ze tegen de muur. Ze was in zichzelf gekeerd en bleef zo een poosje staan.

Sjors had zijn auto gestart, las op WhatsApp dat Tjeerd en Daphne samen zouden rijden. Dat is ook logisch omdat ze samenwonen. Het feit dat Daphne erbij wilde zijn vond Sjors een goed teken. Sjors belde in met de meldkamer. De telefoon ging een paar keer over. De ademhaling van Hans ging snel. Sjors voelde iets van de opwindning. 'Sorry Sjors, dat het even duurde. Tegenover mij zitten de jongens van de ambulance melding. Volgens hen maakt de man die bewusteloos was een goede kans erdoorheen te komen. Hij is wel onderkoeld, maar heeft een eigen hartslag. Hij wordt nog wel aan de beademing. Het is afwachten en we hopen 'het beste voor hem'. 'Dank je Hans, dat wilde ik weten. Tot hoe laat werk je vandaag?' Hans keek even op zijn scherm, alsof het daarop stond en antwoordde: 'Drie uur Sjors'. Sjors reed nu Mill uit en zei: 'Hans, app je me even als je bijna klaar bent met werken?' 'Zal ik doen?' 'Houdoe' 'Houdoe'. De verbinding werd verbroken. Sjors had een brede glimlach op zijn gezicht. Dit was niet vanwege waar hij nu naar op weg was, maar vanwege het feit dat hij en Iris het zo fijn hadden gehad. Hij zocht in zijn playlist naar een nummer en drukte op 'play'. Toen hij op de Udensedijk reed, zong Sjors hard mee: 'Een man weet niet wat hij mist als ze er niet is'. Het was een nummer van De Dijk. Sjors hield van pop- en rockmuziek, zowel Nederlands- als Engelstalig. Voor elke emotie die hij voelde had hij wel tientallen opties aan muziek. Een paar maanden geleden reed hij hier samen met Tjeerd. Ze hadden toen Douwe op het oog. Die zaak was nu net afgerond met een overvloed aan bewijsstukken. Ook was er de verklaring die hij zelf had afgelegd. Sjors had de vrouw van Douwe, Joke, een voorstel gedaan. Hij had haar en de kinderen een stacaravan aangeboden in de provincie Zeeland. Sjors was samen met zijn vader eigenaar van drie campings in Burgh-Haamstede. Joke had altijd als verpleegkundige gewerkt. Ze had geen makkelijke tijd gehad. Haar

man, Douwe, had drie moorden gepleegd in het dorpje Mill. Voor haar en de kinderen was er geen weg terug. De ex van Sjors werkte ook op de campings. Ze had na haar relatie met Sjors vrij snel een andere relatie en met de zwangerschap die daarbij kwam kijken had ze ontslag genomen. Als Sjors in Burg-Haamstede was, zocht hij altijd even Joke en de kinderen op. Sjors heeft zelf geen kinderen, maar vond het wel erg leuk om met ze om te gaan. Hij had er alles aan gedaan om het Joke en de kinderen naar hun zin te maken. Zo konden ze Geert en Sanne meehelpen in de campingwinkel. Irene, de jongste dochter van Joke, had veel contact met de vader van Sjors. Zijn vader verlangde er al jaren naar, dat zijn zoon hem eens een keer opa maakte. Het contact tussen vader en zoon verliep soms stroef, maar Irene gaf hem een nieuw lichtpuntje in de omgang met zijn zoon. Sjors en zijn vader besloten om Joke te vragen voor de openstaande functie. Het was licht administratief werk, met daarbij nog wat andere taken op de camping. Het is zeer afwisselend werk. Daarbij konden ze wonen in een van de vakantiehuisjes op de camping. Sjors reed nu de N277 Middenpeelweg op en zette het volume iets harder. Nu kon hij hardop meezingen zonder dat zijn stem ver boven het geluid uit kwam. Sjors had blauwe lichten in de grill aangezet. Het geluid van de sirenes vond hij niet nodig. Het zou het geluid van de muziek verstoren en het was toch niet druk op de weg. Sjors reed de rotondes rechtdoor en kwam nu bij de laatste rotonde aan. Hij zette de muziek uit en zag dat een politieauto de weg afsloot. Sjors maakte zijn raam open. De agent zette twee stappen naar voren. 'Goedemorgen, meneer van Geelkerken'. 'Goedemorgen', zei Sjors. Hij stak zijn duim op en reed tegen het verkeer in naar de parkeerplaats. Sjors parkeerde zijn auto bij de benzinepomp, stapte uit en liep naar Erwin en Roel. Hij gaf ze een hand. Sjors legde zijn hand op de schouder van Erwin en zei: 'Let je

goed op jezelf Erwin?’ Hij keek hem recht aan en kneep zachtjes in zijn bovenarm om zijn woorden kracht bij te zetten. Erwin knikte en zei: ‘Dank je wel Sjors’. Roel vertelde wat ze hadden aangetroffen. Het was verleidelijk om te gaan kijken, maar Sjors hield zichzelf in. Hij wilde geen sporen verloren laten gaan. Erwin vulde het verhaal van Roel aan. Sjors had er goed naar geluisterd en vertelde wat Hans van de meldkamer had gezegd over de patiënt. Sjors zag de auto van Tjeerd aan komen rijden, lachte breeduit en zei: ‘Tijd voor koffie en chocolademelk’. Tjeerd en Daphne stapten uit. Voordat ze iets konden zeggen riep Sjors: ‘Eerst koffie en thee voor jullie!’ Sjors liep de winkel binnen. De man achter de balie, keek niet vrolijk. Sjors zei: ‘Het is zondag, dan mag je wel wat vrolijker kijken’. ‘Ik loop dankzij jullie mijn dagopbrengst mis’, zei de man. Sjors wreef met zijn hand door zijn haar en zei: ‘Luister als je me de dagomzet van vorige week zondag kan laten zien, dan beloof ik je dat je voor het einde van de dag het geld hebt. En dan nu, 'niet moeilijk doen over koffie en andere versnaperingen’. ‘Schrijf alles maar op, ik betaal de rekening voor het einde van de dag’. De man keek verbaasd en zei: ‘En wie bent u dat u dit kunt beloven?’ Sjors stak een wijsvinger uit en zei: ‘Heel goed van u, meneer. Ik ben de chef van deze regio en ben de eindverantwoordelijke van het onderzoek’. Sjors stak zijn hand uit en stelde zich voor. Hij liep naar buiten, maar net voor de schuifdeur draaide hij zich om en zei: ‘ Een pot koffie en thee alstublieft en voor mij een warme chocolademelk’. De man stak zijn duim op. Emma was ondertussen ook gearriveerd. Ze was rechtstreeks gekomen. Haar technische team zou er over een klein uur zijn. Maartje had geen dienstauto, maar was toch langs de afzetting gekomen. Vroeger was ze een grijze muis op het politiebureau, maar sinds de komst van Sjors had ze een andere rol gekregen. Nu kenden ze haar en als de deur niet open ging, hoefde ze alleen maar de naam ‘Sjors van

Geelkerken' te noemen, waarna ze vrije doorgang had. Maartje voegde zich bij de groep en werd uitgebreid begroet. Erwin en Roel zagen de chemie die er was tussen Sjors, Tjeerd en de rest van het team. De man van de benzinepomp kwam aanlopen met koffie en thee en een kop chocolademelk voor Sjors. Tjeerd moest lachen en zei: 'Sjors zelfs hier op de homo parkeerplaats weten ze dat jij geen koffie en thee drinkt'. Sjors kon er zelf hard om lachen. De rest van groep schudde breed glimlachend 'nee'. Sjors wilde een opmerking terug maken maar hield zich in. De groep keek naar hem. 'Die komt later wel jongens'. Sjors nam een slok van zijn beker, pakte een stroopwafel en nam een grote hap. Net toen hij de tweede hap wilde doorslikken, zag hij de auto van Robbertje aankomen. Nu komt het jongens. De man die denkt dat hij van homo's weer hetero's kan maken. Robbert was een man met een duidelijke mening. Hij was het hoofd van het arrestatieteam onder de rivieren. Sjors had hem op die post geplaatst. Robbertje was op die plek onder begeleiding van Sjors een andere weg ingeslagen. Dat was landelijk ook opgevallen. Tussen Robbertje en Sjors was ook een diepe vriendschap ontstaan die al vele jaren duurde. Mensen die er niks vanaf wisten waren soms verbaasd want ze konden beiden hard uit de hoek komen naar elkaar, maar zelf zagen ze dat anders. Het was elkaar scherp houden en ontladen wat ze op hun schouders mee droegen. Robbert stapte uit. 'Hoi Erwin, waar kan ik me inschrijven voor de cursus: Hoe neem ik mijn vriend anaal'. Erwin had wel een klote opmerking verwacht, maar deze was even te recht voor zijn raap. Sjors zag de verstijving in de houding van Erwin. Hij zuchtte een keer. 'Erwin vertelde net dat het voor jou gratis was, je lulletje komt niet hoger dan tien centimeter'. Robbertje lachte. 'Kijk toch een voordeel met mijn lengte'. Robbert liep door en gaf Erwin als eerste een hand. Sorry voor mijn slechte grap. Erwin schudde zijn hoofd als teken van

vergifenis. 'Ik had die kut opmerking ook wel van je verwacht Robbert'. Tjeerd had zijn koffie op en zei: 'We hebben twee auto's. Eén hier en één aan de overkant, op de andere parkeerplaats. Nu is de vraag: 'Welke auto hoort bij wie?' Sjors keek naar Roel en zei: 'Vraag het maar op bij de meldkamer via Hans. Hij heeft dienst. Via de nummerborden weten we zo meer'.

Laura liep naakt over de bovenverdieping. Ze wist nog niks en had geen idee of de politie vandaag nog het lijk zou vinden. En wanneer ze aan de deur zouden staan om het slechte nieuws te vertellen. Ze trok haar kleren aan. En zette de pruik op die ze het vaakst op had. Snel liep ze de trap af, op weg naar haar schoonouders om haar dochter op te halen. Ze startte haar auto en reed naar het centrum van Mill. Ze parkeerde haar auto aan de zijkant van de begraafplaats, stapte uit en liep met grote passen naar haar schoonouders. Ze wilde eerst Paulien ophalen en daarna boodschappen doen. Als ze dat gedaan had, zou ze vervolgens met knikkende knieën naar huis gaan. Laura liep zonder om zich heen te kijken naar haar schoonouders. Het was anders dan anders. Paulien wilde deze keer wel gewoon mee. De vraag is of dat kwam doordat Laura iets had beloofd, namelijk dat ze iets mocht uitzoeken in de winkel om te eten. Laura was er met haar gedachten niet bij in de supermarkt. Paulien had veel meer snoep en andere lekkere dingen in het winkelwagentje gestopt. Laura dacht terug aan het gesprek. Tijdens het ophalen van Paulien had ze zich bijna versproken. Ze had bijna gezegd dat pappa niet meer thuis zou komen op de vraag van Paulien hoe laat pappa thuis zou zijn. Laura zag haar schoonouders nog op de bank zitten. Zo vredig en niets vermoedend. Ze hadden nog geen flauw idee van wat er de komende uren stond te gebeuren. Ze voelde zich goed bij wat ze gedaan had,

maar tegenover haar dochter en schoonouders was het een ander verhaal. Ze moest de komende dagen een weg hierin zoeken. Ze stelde zichzelf de vraag hoe ze het beste hiermee om kon gaan. Laura stond bij de kassa en betaalde met de pin. Ze liep met tassen vol met boodschappen naar buiten. Op de lopende band had ze gezien wat Paulien allemaal in het winkelwagentje had gegooid, maar het was te laat geweest om tegen te sputteren. Nu had ze twee tassen vol met boodschappen en eigenlijk nog geen fatsoenlijke maaltijd voor vanavond.

Sjors had nu eindelijk de mogelijkheid om even alleen met Erwin te praten. Sjors liep samen met Erwin richting een picknicktafel, Sjors wist even niet waar hij moest beginnen. Hij kende Erwin wel van het politiebureau, maar het contact tussen hen had altijd stroef gelopen. Sjors dacht erover na. Misschien moest hij die koude sfeer tussen hen maar eerst uit de lucht halen. Sjors slikte een keer. 'Erwin, we kennen elkaar nu een paar maanden. Is er iets waaraan je je stoort bij mij, of in de werkomgeving?' Erwin had een andere vraag verwacht. In feite had hij zich aan een heleboel dingen gestoord. Erwin had het gevoel dat iedereen erop vooruit ging behalve hijzelf. Natuurlijk was dit door een roze bril bekeken, maar hij had zich enorm gestoord aan het feit dat Maartje erop vooruit ging. Dat zij na jaren binnen zitten een kans kreeg om via Sjors deel uit te maken van het AT team. Oké, wel op de achtergrond, maar ze wist nu meer dan een gemiddelde agent op straat. Erwin liep een paar stappen door zonder iets te zeggen. Schudde met zijn hoofd van nee. Sjors had de twijfeling gezien in de houding van Erwin. Zijn gezicht sprak boekdelen. Sjors ging stil staan en nam een risico door te zeggen: 'He, Erwin, je bent niet eerlijk, je liegt dat je barst. Ik heb je de afgelopen maanden een paar keer

behoorlijk gefrustreerd gezien. Je hebt soms van een mug een olifant gemaakt en nu vraag ik ernaar: 'Als je hogerop wilt of iets anders wilt, moet je me overtuigen. En dit niet alleen als werknemer. Ik wil ook graag dat je als persoon laat zien dat je het wilt en aankunt'. Erwin draaide om en zei: 'Ach, het probleem is dat ik homo ben en dat ik daarom nooit zal doorgroeien naar een hogere of leukere functie'. Sjors had dit op zijn beurt nu ook niet verwacht, maar vond het fijn dat er even scherp dingen gezegd konden worden. 'Erwin, je moet nu niet alle frustraties van de afgelopen jaren hier gaan projecteren. Het kan, maar dan nemen we er de tijd voor met een bak koffie op het bureau. En dat gezeik over dat kleedkamer tafereel ben ik ook zat. Ja, je wordt uitgedaagd Erwin, ze klieren je met een spuitbus deodorant, waarmee ze op je onderbroek spuiten als je je omkleedt. Ik weet dat ze hier hard om lachen, terwijl ze zeggen dat ze het voor je vriend doen, maar dat gezeik hebben we ook als hetero mannen onder elkaar Erwin. Je moet dat zelf oplossen. Net met Robbertje nog, die opmerking over die cursus. Heb gewoon een grote bek terug. Als je dat doet, sta ik altijd achter je. Wat je ook zegt, wat er ook gebeurt, maar eerst moet je laten zien wie je bent en je niet verschuilen achter 'ditjes en datjes'. Erwin liep rood aan, voelde de kwaadheid op komen en zei: 'Je bent een klootzak Sjors'. 'Een grote eikel'. Sjors liet een stilte vallen. 'Ik ben geen eikel, maar ik geloof nu wel wat je zegt'. 'Je houding en wat je zegt komen ditmaal wel met elkaar overeen'. Sjors wees naar een picknicktafel. 'Laten we daar even gaan zitten. Ik wil meer weten over hoe het hier reilt en zeilt. Erwin had er geen zin, het was te persoonlijk voor hem. Hij had hier zelf een aantal jaren rondgelopen. Sjors ging tegenover Erwin zitten. 'Luister Erwin, ik wil meer weten hoe het hier gaat. In welke hoek ik de dader moet zoeken. Wat hier wel en niet kan. Ik wil weten wat voor soort mannen hier komen'. Sjors had bewust het woord homo achterwege

gelaten om het luchtiger te laten klinken. Erwin keek naar de bosrand. 'Waarom moet ik daar antwoord op geven? Ik ken mannen die hier ook kwamen en na verloop van tijd ineens ergens anders gingen werken, omdat ik ze hier tegen kwam'. Sjors zag aan Erwin dat hij zelf schrok van zijn bekentenis. Sjors liet een stilte vallen. 'Weet je Erwin, als er ergens in Nederland een parkeerplaats zou zijn waar vrouwen en mannen elkaar kunnen ontmoeten voor seks zonder dat je als man hoeft te betalen, mijn God, wat zou dat dan een ontzettend drukke parkeerplaats zijn'. Erwin lachte. Zijn jullie zo gefrustreerd? Ik heb bijna medelijden met jullie'. Sjors lachte nu ook. 'En weet je Erwin, vrouwen versieren mannen met hun lange haar. En naarmate ze meer te zeggen hebben over hun man, wordt hun haar korter'. Erwin moest nu hard lachen. Hij dacht aan een paar collega's van wie hun vrouw de laatste jaren hun haar kort hadden geknipt. Het commentaar in de kledkamer was er niet altijd mals om geweest, om hun eigen vrouw met kort haar. 'Dus een kort pittig kapsel krijgt nu een andere betekenis!' 'Precies', zei Sjors. Sjors deed even zijn ogen dicht en liet de najaarszon op zijn gezicht schijnen. Erwin was gewaarschuwd dat Sjors alle tijd nam en dat je niet zomaar van hem af bent. De gesprekken sprongen van zakelijk naar privé en weer terug. Ondanks dat dit de ronde deed, overviel het hem toch. Hij was zo rustig. Aan hem kon je niet merken dat hier even verderop een lijk lag. Geen stress om snel dingen te willen weten. 'Wat een heerlijke zondag is het qua weer. Erwin, heb je nu, op dit moment een vriend?' Erwin trok aan de kraag van zijn blouse en zei: 'Ja, ik heb nu een vriend'. 'Heeft hij kinderen?' Erwin slikte een keer. Sjors maakte met zijn handen een gebaar, dat hij de tijd mocht nemen. 'Je hoeft niks te vertellen wat je niet wilt vertellen, Erwin. Knoop dat goed in je oren, dit is geen verhoor'. Erwin ging ervoor zitten en begon te vertellen. 'Ik heb mijn vriend hier ontmoet. Ik was al een

tijdje uit de kast, maar miste iets. Ik had geen relatie. En om nu zo'n kroeg binnen te stappen waar alleen homo's komen zag ik nou ook weer niet bepaald zitten. Er wordt vaak veel gedronken en dan zijn ook homo's niet altijd even leuk. Hier en aan de overkant is even mijn wereld geweest. Hier kwam ik mannen tegen die voor de seks gingen. Soms was het goed, soms waren het ook prutsers. Na zo'n klein half jaar kwam er een auto de parkeerplaats oprijden. Deze auto had uiteraard een kinderzitje op de achterbank. Eerst gaf ik daar geen aandacht aan, maar toen hij uitstapte, was ik verkocht. Ik durfde niet op hem af te stappen. Hij nam het initiatief. Hij zei het zo mooi: 'Ik heb je vorige week hier gezien en ben heel blij dat ik je nu hier tref'. We hebben eerst veel gepraat over alles en nog wat, een beetje gezoend bij de auto, maar we zijn niet de bosjes in geweest. Eigenlijk ben ik daarna nooit meer hier geweest. Hij was al gescheiden en ja, hij heeft twee kinderen, twee meiden. Zijn kinderen komen regelmatig bij ons thuis. Voor mij was het in het begin moeilijk, maar we hebben er een weg in gevonden. Er zijn momenten dat ik me een beetje pappa voel'. Sjors trok een wenkbrauw op en zei: 'Goed bezig Erwin'. 'Vlak voordat ik naar Uden kwam had ik een relatie met Guusje. Ze werkte voor mij en mijn vader op de camping. Ik heb samen met mijn vader drie campings in de provincie Zeeland. Guusje wilde heel graag kinderen. Ik ook, maar ik voelde de afstand alleen maar groter worden op het moment dat de zwangerschap uitbleef. Kortom, we groeiden uit elkaar. Ik ging naar Uden. Zij kreeg iets met de ijscoman uit Renesse. Een man met zo'n ijskoude blik in zijn ogen, nóg kouder dan het ijs dat hij verkoopt. En een houding van een zandzak. Maar ja, nooit getrouwd, geen kinderen en goedgelovig. Guusje en hij kregen iets met elkaar. Ze was binnen een paar weken zwanger van hem en een paar maanden later waren ze al getrouwd, nog voor de geboorte van het kindje. Sterker nog, rond deze tijd zou

de baby geboren moeten worden. Ik had graag vader willen worden, maar niet met haar. Bij andere relaties lukte het niet of waren we nog niet zo ver of we gingen alweer uit elkaar. Met andere woorden Erwin, iedereen heeft een rugzakje. Ik vind het knap dat je samen met je vriend een weg hebt gevonden'. Sjors stak een duim op om zijn woorden kracht bij te zetten. 'Dank je' zei Erwin. Sjors stak zijn hand op, 'Wil je nog koffie?' 'Lekker'. Sjors maakte het gebaar dat ze nog drinken willen. Maartje had het handgebaar van Sjors gezien, pakte de telefoon en nam de bestelling op via de app. Sjors vond het heel vindingrijk om dat via de app te doen en kon er in zichzelf wel om lachen. Hij legde zijn telefoon voor zich neer. 'Erwin, ik wil graag van je weten hoe het hier gaat. Wat voor regels worden hier gehanteerd? En zijn er ook ongeschreven regels?' Sjors stopte met praten. Hij zag uit zijn ooghoeken Maartje aankomen met een dienblad. Ze stopte bij de picknicktafel. 'Sjors, ik heb nog nieuws, uit de papieren blijkt dat het om Paul de Bruin gaat die hier in het bos ligt. De man die naar het ziekenhuis is gegaan heet: 'Sander de Jong'. Sjors keek naar de blik van Erwin. 'Zijn het bekenden van je?' Erwin schudde met zijn hoofd van nee. 'Ik ken zo weinig namen hier. Men loopt daarmee niet te koop. Zeker geen achternamen. Daarbij is het voor mij al lang geleden dat ik hier kwam'. Sjors roerde door zijn chocolademelk. 'Snap ik'. 'Erwin, heb jij nog geruchten gehoord van je vrienden?' Erwin schudde weer met zijn hoofd van nee. 'We zijn saai geworden, gaan nog wel uit, maar hebben geen uitspattingen of zo. We zitten meer in de fase van uit eten, theater, soms een weekendje weg. Dit hier was een periode. Ik ben blij dat ik nu anders leef'. Sjors zette zijn lege beker neer op de picknicktafel. Maartje was alweer richting de benzinepomp vertrokken. Sjors had nog wel vragen, maar die waren gericht wat er net voor en in de bossen gebeurde en zocht naar de juiste woorden. 'Erwin, er ligt daar

iemand die vermoord is. Het tweede slachtoffer gaat het halen. Blijkbaar kreeg hij de kans om te overleven. Misschien zegt het iets over de situatie, maar laten we er vanuit gaan dat de moordenaar er bewust voor heeft gekozen om Paul om te brengen. Welke idioot doet dat op deze plek? Wat zou het motief kunnen zijn? Ik bedoel, is er iets gebeurd wat het daglicht niet kan verdragen? Was er een ruzie? Of misschien iets met onveilige seks, waaruit een geslachtsziekte is ontstaan? Althans, dat stel ik me zo voor'. Erwin had nagedacht en had nu geen zin om hier verder op in te gaan. Hij zei: 'Sjors, ik voel me ongemakkelijk, je vraagt naar iets wat ik niet weet. Nogmaals: ik kom daar al geruime tijd niet meer. Ik denk ook dat er in de loop der jaren wat dingen veranderd zijn'. Sjors voelde het goed aan, Erwin was gesloten over hoe het er hier echt aan toe gaat, of ging. Hij had Erwin eerder geobserveerd en het was hem opgevallen dat hij zich er erg ongemakkelijk bij voelde om te praten over wat zich hier afspeelt. Sjors dacht na en zei: 'Weet je Erwin, ik ga deze zaak goed onderzoeken. We gaan de mensen die hier komen verhoren. We hebben nummerborden van auto's op video staan vanuit de benzinepomp. Het kan zijn dat ik als een olifant door de porseleinkast stamp, wat overigens niet mijn insteek is. Mocht je me de komende dagen handvatten kunnen geven om dit beter aan te pakken, dan hoor ik het graag'. Erwin begreep goed waarop Sjors doelde. De vele mannen die hier kwamen hadden een dubbelleven. Sommige mannen hadden al een relatie met een man, maar konden de verleiding hier toch niet weerstaan. Hij had in het begin soms ook de behoefte gehad om hier nog te komen, ondanks dat hij een leuke vriend had. Elke keer wanneer er spanning ontstond in de relatie, werd de behoefte weer sterker. Het had zeker wel twee jaar geduurd voordat dat gevoel was weggeëbd. Sjors stak zijn hand uit. 'Kom laten we terug gaan naar de groep'. Erwin gaf een hand terug, stond op

en liep mee terug naar de groep. Net voor ze bij de groep waren stopte Erwin. 'Ik zal morgen langskomen. Dan zal ik antwoorden geven op je vragen'. Sjors stond ook stil, zijn ogen gericht op zijn schoenen. Hij keek omhoog en zei: 'Ik zal met respect met je informatie omgaan, Erwin. Dat kun je van het hele team verwachten'. Maartje maakte ruimte aan de ronde statafel. Toen Sjors en Erwin zich bij de groep voegden werd het stil. Alsof ze in afwachting van een uitslag waren. Maartje doorbrak de stilte. Ik zal jullie even op de hoogte brengen. Het team van Emma is over een kleine vijftien minuten hier. De namen heb je al, maar uit de computer blijkt dat Paul getrouwd is en een dochter van vier jaar oud heeft. Sander is nooit getrouwd geweest en op zijn huisadres staat hij alleen ingeschreven. Tjeerd nam een hap van zijn koek. Robbert wilde een harde opmerking maken, maar voelde aan dat het nu niet het juiste moment was omdat Erwin erbij was. Hij wist wel dat Sjors die harde opmerking zou kunnen waarderen, maar desondanks hield hij zich in. Hij moest er rekening mee houden dat ze nu een stuk ouder waren en een voorbeeldfunctie hadden. Sjors zag aan Robbert dat hij zich inhield. Daarom gaf hij Robbertje een knipoog.

Laura had de boodschappen opgeruimd, ze was moe. Aan de ene kant voelde ze de spanning die deze dag nog moest brengen, aan de andere kant was er ineens een bepaalde opluchting. Ze had haar taak volbracht. Tijdens het uitladen van de boodschappen had ze nagedacht. Ze had het goed uitgevoerd. Ze moest nu sterk zijn en ervoor zorgen dat ze de komende tijd haar emoties onder controle bleef houden. Ze keek op de klok die aan de muur hing. Het was nu tegen twaalf uur. Ze wist zich geen raad met de komende uren. Ze dacht eraan om weg te gaan. Ze had nog een vrijkaartje van een

speelhal. Het was zondag, het zou er zeker druk zijn. Ze wist niet goed of dat op dit moment de juiste beslissing zou zijn, maar van de andere kant had ze de ruimte. Ze kon ergens stil in een hoekje gaan zitten met een tijdschrift voor haar neus, waardoor ze alle tijd had om na te denken. Bij een vriendin zou ze mogelijk op kunnen vallen, doordat ze misschien wat stil zou zijn. Nu kon ze haar eigen gedachten laten gaan en nadenken. Denken, denken en nog meer denken over hoe ze uit de handen van de politie kon blijven. En over haar ziekte, de dood die op de loer lag. Ze wilde haar Paulien goed achterlaten. Ze had er vaak over nagedacht, maar nu kwam het dichterbij. Ze zag Paulien ijsberen door de woonkamer. Zelf ging ze voor het raam staan en zag mensen voorbij fietsen. Ze zag aan de overkant van de straat een bekende van school met een kinderwagen lopen. Zonder te zwaaien liep ze naar de achterkant van het huis en keek de tuin in. Ze gaf niks om tuinieren, Paul nog minder. Ze hadden ervoor gekozen om de hele achtertuin te betegelen. Het was zelfs te veel werk voor hem om met de hogedrukreiniger het mos en ander onkruid tussen de stenen weg te spuiten. Ze vonden ieder dat het ook een taak van de ander was. Het was de reden van vele ruzies geweest, tot op een dag de vader van Paul langskwam. De vader van Paul had de taak vervolgens op zich genomen. Paul was die dag de deur niet meer uitgegaan. Hij was er erg boos over en vond het een vernedering dat zijn vader hun probleem ging oplossen. Zo ging het vaak. De klussen die mannen normaal gesproken niet erg vonden of zelfs wel leuk vonden om te doen, gingen bij Paul altijd gepaard met veel bombarie en ruzie. Zo ging ze ooit naar de fietsenmaker voor een lekke band. Toen Paul daar achter kwam, maakte hij er geen ruzie over, maar als tegenreactie liet hij zijn eigen lekke band vanaf die dag ook maken bij fietsenmaker. Laura liep weer terug naar de voorkant van het huis. Halverwege zag ze Paulien op de bank zitten.